

Bruksela, dnia 27.6.2013
COM(2013) 430 final/2

2013/0202 (COD)

CORRIGENDUM

Annule et remplace le document COM(2013) 430 final du 17/06/2013

Concerne la langue polonaise, page 10, considérant 10 et page 13, article 5, paragraphes 1, 2 et 3

Wniosek

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie wzmocnionej współpracy między publicznymi służbami zatrudnienia

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

Niniejszy wniosek ustawodawczy, który jest środkiem zachęcającym na mocy art. 149 TFUE, ma na celu wzmocnienie współpracy między publicznymi służbami zatrudnienia państw członkowskich. Publiczne służby zatrudnienia są odpowiedzialne za wdrażanie aktywnej polityki rynku pracy i świadczenie usług w zakresie zatrudnienia w interesie publicznym. Są częścią właściwych ministerstw, organów publicznych lub (na zasadach niedochodowych) przedsiębiorstw podlegających prawu publicznemu. Do usług oferowanych pracownikom i pracodawcom przez publiczne służby zatrudnienia należą informacje na temat rynku pracy, wsparcie w poszukiwaniu pracy, doradztwo, poradnictwo zawodowe, pośrednictwo pracy oraz wsparcie mobilności zawodowej i geograficznej. Publiczne służby zatrudnienia często odpowiadają również za systemy świadczeń dla bezrobotnych i innych świadczeń społecznych. Efektywność publicznych służb zatrudnienia jest zasadniczym czynnikiem skutecznych polityk zatrudnienia.

Wzmocnienie współpracy między publicznymi służbami zatrudnienia w UE uznano za kluczowy element w osiąganiu celów strategii „Europa 2020”¹ w zakresie zatrudnienia. Komisja regularnie opowiadała się za modernizacją świadczenia usług przez publiczne służby zatrudnienia, partnerstwem między publicznymi służbami zatrudnienia a innymi podmiotami świadczącymi usługi w zakresie zatrudnienia oraz przekształcenie publicznych służb zatrudnienia w „agencje zarządzania przemianami” oferujące nowatorskie połączenie „aktywnej” i „biernej” polityki zatrudnienia². Rada wezwała niedawno do rozwijania partnerstw między publicznymi a prywatnymi służbami zatrudnienia, pracodawcami, partnerami społecznymi i przedstawicielami młodzieży w związku z zapewnieniem gwarancji dla młodzieży³. Do publicznych służb zatrudnienia odniesiono się również bezpośrednio w obecnych europejskich wytycznych dotyczących polityki zatrudnienia państw członkowskich, dalej zwanych „wytycznymi dotyczącymi zatrudnienia”⁴.

Zmniejszające się budżety publiczne oraz konieczność większej opłacalności publicznych służb zatrudnienia skłoniły kilka państw członkowskich do przeprowadzenia reform publicznych służb zatrudnienia poprzez połączenie ich z podmiotami udzielającymi świadczeń dla bezrobotnych, outsourcing usług do usługodawców prywatnych, regionalizację i ugiętnienie służb zatrudnienia oraz usprawnienie świadczenia usług za pomocą narzędzi ICT i narzędzi umożliwiających samodzielny obsługę. Wydatki publicznych służb zatrudnienia (wyłączając świadczenia dla bezrobotnych) ulegają jednocześnie ciągłym zmianom: z regularnych badań przeprowadzonych wśród publicznych służb zatrudnienia⁵ wynika, że w latach 2007–2010 wydatki wzrosły, podczas gdy w 2011 r. w większości przypadków uległy zmniejszeniu. Najnowsze prognozy budżetowe wskazują, że w 2013 r.

¹ Komunikat Komisji „Europa 2020. Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu”, COM(2010) 2020 final.

² Komunikat Komisji „Program na rzecz nowych umiejętności i zatrudnienia: europejski wkład w pełne zatrudnienie”, COM(2010) 682 final, komunikat Komisji „W kierunku odnowy gospodarczej sprzyjającej zatrudnieniu”, COM(2012) 173 final.

³ Konkluzje Rady EPSCO z dnia 28 lutego 2013 r.

⁴ Decyzja Rady w sprawie wytycznych dotyczących polityki zatrudnienia państw członkowskich, 2010/707/UE, 21 października 2010 r.

⁵ Kwestionariusz w sprawie reagowania kryzysowego publicznych służb zatrudnienia 2010–2013, Europejskie Laboratorium Mobilności Zawodowej.

większość publicznych służb zatrudnienia przewiduje większe wydatki niż w roku poprzednim.

W związku z różnorodnością modeli biznesowych publicznych służb zatrudnienia, narzędzi, warunków panujących na rynku pracy oraz kontekstu prawnego w poszczególnych krajach publiczne służby zatrudnienia mają różne poziomy skuteczności w realizacji programów rynku pracy. Podczas gdy państwa członkowskie pozostają odpowiedzialne za organizację, personel i działalność swoich publicznych służb zatrudnienia, niniejszy wniosek ustawodawczy ustanawia europejską sieć publicznych służb zatrudnienia, zapewniając platformę umożliwiającą porównywanie ich wyników na poziomie europejskim, identyfikowanie dobrych praktyk oraz wspomaganie wzajemnego uczenia się w celu zwiększenia zdolności i efektywności służb. Z doświadczenia wynika, że państwa członkowskie niewystarczająco angażują się z własnej inicjatywy we wzajemne uczenie się i w analizę porównawczą.

Współpraca publicznych służb zatrudnienia na szczeblu UE sięga 1997 r., kiedy Komisja powołała nieformalną grupę doradcą publicznych służb zatrudnienia w celu promowania współpracy, wymiany i wzajemnego uczenia się między jej organizacjami członkowskimi⁶ oraz uzyskania specjalistycznych informacji zwrotnych na temat inicjatyw politycznych w dziedzinie zatrudnienia. Pomimo postępów poczynionych z biegiem lat obecny model współpracy wykazuje poważne ograniczenia.

Udział krajowych publicznych służb zatrudnienia we wspomnianych działaniach pozostaje dobrowolny, co ogranicza szansę na wczesną identyfikację słabych wyników publicznych służb zatrudnienia i wynikających z tego możliwych problemów strukturalnych na rynku pracy. Brakuje również mechanizmu sprawozdawczego, co oznacza, że osoby odpowiedzialne za kreowanie polityki na szczeblu krajowym i szczeblu UE nie są systematycznie informowane o wynikach istniejącej analizy porównawczej i praktyk wzajemnego uczenia się.

Starania na rzecz zwiększenia porównywalności publicznych służb zatrudnienia poprzez pogrupowanie ich na podstawie modeli biznesowych jak dotąd nie przyniosły powodzenia. Związki między analizą porównawczą i praktykami wzajemnego uczenia się są słabe i nietrwałe, a baza dowodowa działań istniejącego programu wzajemnego uczenia się nie jest wystarczająco solidna. Udział we wzajemnym uczeniu się jest ograniczony do małej grupy publicznych służb zatrudnienia, a jego efekty nie są w związku z tym wystarczająco rozprzestrzenione.

Od publicznych służb zatrudnienia wymaga się, aby dostosowały swoje modele organizacyjne oraz strategie i procesy biznesowe do szybkich zmian, jeżeli mają one stać się „organizacjami uczącymi się” i wnieść wkład w pracę Komitetu Zatrudnienia. W niedawnym dokumencie dotyczącym publicznych służb zatrudnienia w kontekście strategii „Europa 2020”⁷ sieć publicznych służb zatrudnienia zidentyfikowała pięć kluczowych obszarów zmian koniecznych do osiągnięcia celów strategii „Europa 2020”: (i) powiązanie z popytem; (ii) przyjęcie roli przewodniej przez współpracę/partnerstwa; (iii) opracowanie działań ukierunkowanych na umiejętności, iv) dążenie do trwałych wyników aktywizacji; v) poprawa przebiegu karier.

⁶ W skład grupy wchodzi przedstawiciele publicznych służb zatrudnienia UE, Norwegii, Islandii i Liechtensteinu (EOG).

⁷ Wkład publicznych służb zatrudnienia w strategię „Europa 2020”, dokument w sprawie strategii dotyczącej publicznych służb zatrudnienia na okres do 2020 r., 2012 r.

Niniejszy wniosek ustawodawczy ma na celu rozszerzenie, wzmocnienie i konsolidację trwających inicjatyw z korzyścią dla wszystkich publicznych służb zatrudnienia. Wniosek dotyczący wzmocnionej współpracy między publicznymi służbami zatrudnienia stanowi uzgodnione działanie mające na celu ich modernizację i umożliwienie im skutecznego harmonijnego działania w obliczu obecnego kryzysu gospodarczego.

Europejska sieć publicznych służb zatrudnienia ustanowiona na solidnej podstawie prawnej byłaby w stanie zwiększyć zakres kompleksowo koordynowanych działań wśród publicznych służb zatrudnienia i uzyskać legitymację do działania. Sformalizowana struktura jest warunkiem wstępnym zwiększenia potencjału sieci w zakresie przyczyniania się do rozwoju innowacyjnych, opartych na dowodach środków wdrażania polityki zgodnie z celami strategii „Europa 2020”. Ułatwi ona również wdrażanie projektów dotyczących rynku pracy, finansowanych z Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS). Proponowana inicjatywa może przyczynić się do poprawy opłacalności działań.

Sieć publicznych służb zatrudnienia ustanowiona na mocy niniejszej decyzji będzie prowadzić inicjatywy o charakterze środków zachęcających opracowanych w celu usprawnienia współpracy między państwami członkowskimi w obszarze zatrudnienia. Stanowią one uzupełnienie współpracy między publicznymi służbami zatrudnienia w ramach EURES na podstawie art. 45 i 46 Traktatu.

2. WYNIKI KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI ORAZ OCENY SKUTKÓW

Uwzględniając większy nacisk na rozwój polityki opartej na dowodach, niniejszy wniosek oparto na szeregu badań oceniających i konsultacji z zainteresowanymi stronami.

Szczególnie istotne były następujące badania: badania dotyczące modeli biznesowych publicznych służb zatrudnienia⁸, systemów pomiaru wyników publicznych służb zatrudnienia i geograficznej mobilności pracowników⁹, roli publicznych służb zatrudnienia związanej z modelem elastycznego rynku pracy i bezpieczeństwa socjalnego (*flexicurity*)¹⁰, roli publicznych służb zatrudnienia związanej z przewidywaniem potrzeb ludności aktywnej zawodowo w zakresie umiejętności i z przygotowaniem ludzi do podjęcia nowej pracy¹¹. Uwzględniono także wyniki programu wzajemnego uczenia się publicznych służb

⁸ Badanie dotyczące modeli biznesowych publicznych służb zatrudnienia (*Study on PES business models*), Europejskie Laboratorium Mobilności Zawodowej 2012 r.

⁹ Systemy pomiaru wyników publicznych służb zatrudnienia i geograficznej mobilności pracowników (*PES performance measurement systems and geographical labour mobility*), Ecorys 2012 r.

¹⁰ Rola publicznych służb zatrudnienia związana z modelem *flexicurity* na europejskich rynkach pracy (*The role of the Public Employment Services related to 'Flexicurity' in the European Labour Markets*), Duński Instytut Technologii, 2009 r.

¹¹ Przewidywanie potrzeb ludności aktywnej zawodowo w zakresie umiejętności i przygotowanie ludzi do podjęcia nowej pracy - Jaką rolę mają pełnić publicznie służby zatrudnienia we wczesnej identyfikacji potrzeb w zakresie umiejętności i w zwiększaniu umiejętności? (*Anticipating skill needs of the labour force and equipping people for new jobs - Which role for Public Employment Services in early identification of skill needs and labour up-skilling?*) Duński Instytut Technologii, 2010 r.

zatrudnienia¹², wyniki kwestionariusza dotyczącego reagowania kryzysowego publicznych służb zatrudnienia w latach 2009–2013¹³ oraz wyniki obecnego projektu analizy porównawczej publicznych służb zatrudnienia¹⁴ współfinansowanego przez Komisję.

Przyszłość inicjatywy dotyczącej analizy porównawczej publicznych służb zatrudnienia omawiano wielokrotnie w latach 2012 i 2013 z obecną grupą doradcą publicznych służb zatrudnienia. Konsultacje z grupą na temat głównych elementów niniejszego wniosku miały miejsce w marcu i maju 2013 r.; do członków zwrócono się o przedstawienie uwag na temat możliwych celów, inicjatyw i wariantów strategicznych niniejszego wniosku.

W styczniu 2013 r. grupa wydała notę „W kierunku zintegrowanej inicjatywy w zakresie wzajemnego uczenia się europejskich publicznych służb zatrudnienia” („Towards an integrated European Public Employment Services bench-learning initiative”). W trakcie nieformalnego posiedzenia ministrów zatrudnienia i polityki społecznej („nieformalnej Rady EPSCO”) oraz posiedzenia Komitetu Zatrudnienia omówiono tę notę. Nieformalna Rada EPSCO uznała, że intensywniejsza i bardziej ukierunkowana współpraca między publicznymi służbami zatrudnienia będzie prowadziła do poprawy wymiany najlepszych praktyk i wezwała do przedstawienia szczegółowej propozycji w sprawie inicjatywy w zakresie wzajemnego uczenia się¹⁵.

Wspomniane konsultacje i badania potwierdzają, że wśród zainteresowanych stron istnieje ogólne porozumienie co do potrzeby wzmocnionej współpracy między publicznymi służbami zatrudnienia. Wszystkie publiczne służby zatrudnienia powinny brać czynny udział w sieci. Równocześnie wyrażono szerokie poparcie dla rozszerzenia zakresu mechanizmu analizy porównawczej i lepszego powiązania analizy porównawczej i działań w zakresie wzajemnego uczenia się.

Publiczne służby zatrudnienia włączono również w odpowiednim czasie i w przejrzysty sposób w prace zmierzające do ogłoszenia niniejszej decyzji w programie prac Komisji 2013–2014 i w bardziej szczegółowe przygotowania tekstu przedstawionego w niniejszym wniosku. Ich opinie zgromadzono zarówno w formie pisemnej, jak i poprzez otwarte spotkania konsultacyjne oraz uwzględniono w odniesieniu do głównych aspektów będących przedmiotem ich bezpośredniego zainteresowania, tj.: inicjatyw/działań sieci; struktury zarządzania siecią; roli Komisji; współpracy z innymi podmiotami świadczącymi usługi w zakresie zatrudnienia i współpracy z Radą, a w szczególności z Komitetem Zatrudnienia.

Biorąc pod uwagę, że wniosek ustawodawczy będzie miał zasadniczo pośrednie skutki oraz że główne elementy techniczne inicjatywy dotyczącej analizy porównawczej i wzajemnego uczenia się zostaną opisane w akcie delegowanym, ocenę skutków uznano za czynność nieproporcjonalną. Równocześnie nie przewiduje się jakiegokolwiek wpływu na budżet.

¹² „Dialog między publicznymi służbami zatrudnienia” jest programem Komisji Europejskiej dla publicznych służb zatrudnienia w zakresie wspierania wzajemnego uczenia się, więcej informacji można uzyskać pod adresem:

<http://ec.europa.eu/social/main.jsp?catId=964&langId=pl>

¹³ Kwestionariusz w sprawie reagowania kryzysowego publicznych służb zatrudnienia w latach 2010–2013, Europejskie Laboratorium Mobilności Zawodowej.

¹⁴ Projekt analizy porównawczej publicznych służb zatrudnienia jest dobrowolnym projektem publicznych służb zatrudnienia współfinansowanym przez Progress; więcej informacji można uzyskać na stronie internetowej: <http://www.pes-benchmarking.eu/english/about.asp?IdPageLv=1>.

¹⁵ Nieformalne posiedzenie Rady EPSCO, Dublin, 7–8 lutego 2013 r.

3. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

Prawo do podjęcia działań wynika z art. 149 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, który stanowi, że „Parlament Europejski i Rada (...) mogą podjąć działania zachęcające, zmierzające do sprzyjania współpracy między państwami członkowskimi oraz wspierania ich działań w dziedzinie zatrudnienia poprzez inicjatywy mające na celu rozwijanie wymiany informacji i najlepszych praktyk, dostarczając analizy porównawcze i porady, jak również popierając podejścia nowatorskie i oceniając doświadczenia, zwłaszcza przez odwołanie się do projektów pilotażowych. (...)”.

Działanie Unii jest także uzasadnione faktem, że wniosek ustawodawczy w sprawie wzmocnionej współpracy między publicznymi służbami zatrudnienia przyczyni się do realizacji celów Traktatu, przede wszystkim w zakresie promowania pełnego zatrudnienia (art. 3 TUE).

W ujęciu całościowym wniosek w sprawie wzmocnionej współpracy między publicznymi służbami zatrudnienia jest środkiem zachęcającym w rozumieniu art. 149. Biorąc pod uwagę charakter proponowanego środka zachęcającego, wybrany instrument prawny - decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady - jest najbardziej stosowny.

Zwiększona współpraca wynikająca z zachęcenia publicznych służb zatrudnienia do wspólnej pracy nad konkretnymi inicjatywami jest zgodna z zasadą pomocniczości, gdyż ma na celu wsparcie państw członkowskich w modernizacji ich publicznych służb zatrudnienia w kontekście obecnego kryzysu gospodarczego oraz osiągnięcie celu strategii „Europa 2020” w zakresie zatrudnienia.

W ujęciu ogólnym w dziedzinie koordynacji publicznych służb zatrudnienia istnieje wartość dodana interwencji Unii w porównaniu z samodzielnymi działaniami państw członkowskich. Publiczne służby zatrudnienia są uprawnione do realizacji interesów i priorytetów krajowych; zwykle nie nawiązują wzajemnych stosunków w kontekście ogólnounijnym. Działania w zakresie analizy porównawczej i wzajemnego uczenia się na szczeblu UE wnoszą wartość dodaną do podobnych działań prowadzonych na poziomie o mniejszej skali, np. przez jedynie kilka krajowych publicznych służb zatrudnienia dobrowolnie podejmujących się kształtowania ogólnounijnej współpracy.

Wniosek jest zgodny z zasadą proporcjonalności, ponieważ jest przedstawiony w formie środków zachęcających skierowanych do publicznych służb zatrudnienia i jego okres obowiązywania jest ograniczony do okresu obowiązywania strategii „Europa 2020” zaakceptowanego przez Radę.

4. WPLYW NA BUDŻET

Wniosek Komisji dotyczący wieloletnich ram finansowych obejmuje przeznaczenie kwoty 958,19 mln EUR na Program Unii Europejskiej na rzecz przemian i innowacji społecznej w okresie 2014–2020. Finansowanie wzmocnionej współpracy między publicznymi służbami zatrudnienia będzie pochodzić z sekcji PSCI/Progress/Zatrudnienie. Na wyżej opisany środek zachęcający przewiduje się orientacyjną kwotę w wysokości 4 mln EUR rocznie. Kwotę około 3 mln EUR przewidziano na działania w zakresie analizy porównawczej i wzajemnego uczenia się; możliwe jest ogłoszenie kilku zaproszeń do składania ofert. Kwota do 1 mln EUR

zostanie najprawdopodobniej przeznaczona na posiedzenia sieci i opracowania naukowe na tematy związane z publicznymi służbami zatrudnienia.

Wniosek ustawodawczy jest neutralny dla budżetu i nie wymaga dodatkowych zasobów ludzkich. Pracownicy Komisji - 2 ½ EPC - obecnie zajmujący się kwestiami związanymi z publicznymi służbami zatrudnienia w DG EMPL będą tworzyć nowy sekretariat sieci publicznych służb zatrudnienia.

5. AKTY DELEGOWANE

Wniosek ustawodawczy zawiera przepis uprawniający Komisję do przyjmowania aktów delegowanych. Będzie to głównie dotyczyć aktu delegowanego w sprawie ustanowienia ogólnych ram wdrażania inicjatyw w zakresie analizy porównawczej i wzajemnego uczenia się.

Zastosowanie aktów delegowanych jako instrumentu prawnego jest uzasadnione, ponieważ będą one uzupełniać akt podstawowy bardziej szczegółowymi innymi niż istotne elementami, w niniejszym przypadku ogólnymi ramami wdrażania inicjatyw w zakresie analizy porównawczej i wzajemnego uczenia się.

Ogólne ramy będą obejmowały elementy techniczne systemów analizy porównawczej, takie jak metodyka, podstawowe wskaźniki ilościowe i jakościowe służące do oceny produktów, wyników, wpływu i kosztów różnych modeli biznesowych, procesów, działania i narzędzi publicznych służb zatrudnienia oraz inne kryteria służące do identyfikacji najlepszych praktyk. Określą wymogi w zakresie miesięcznego i rocznego przedstawiania danych dotyczących publicznych służb zatrudnienia, narzędzia dydaktyczne zintegrowanego programu wzajemnego uczenia się, takie jak warsztaty, wzajemne oceny, pomoc techniczna i wizyty studyjne, oraz warunki uczestnictwa w analizie porównawczej i działaniach w zakresie wzajemnego uczenia się.

Planuje się zlecenie na zewnątrz gromadzenia danych i analizy czynności związanych z analizą porównawczą. Publiczne służby zatrudnienia zostaną włączone w ten proces w celu zapewnienia własności wyników analizy porównawczej.

Przewiduje się, że za zgodą publicznych służb zatrudnienia możliwe będzie wykorzystanie głównych części obecnych dobrowolnych projektów w zakresie analizy porównawczej publicznych służb zatrudnienia. Dostępne są przedziały czasowe w odniesieniu do szeregu wskaźników pozwalających na zmierzenie procesu przechodzenia od poszukiwania pracy do zatrudnienia, takie jak przejście z bezrobocia do zatrudnienia, przejście do zatrudnienia, zanim bezrobocie stanie się długotrwałe, przejście od środków szkoleniowych do zatrudnienia. Dostęp do wakatów i dopasowanie do nich odpowiednich kandydatów oraz zadowolenie osób poszukujących pracy i pracodawców ze świadczonych usług są również mierzone za pomocą szeregu wskaźników.

Konieczne będzie określenie dodatkowych wskaźników i zmiennych kontekstowych w celu oceny wzajemnej zależności między modelami i procesami biznesowymi a wynikami.

W ogólnych ramach określana zostanie większość elementów działań w zakresie analizy porównawczej i wzajemnego uczenia się. Szczegóły techniczne, które mogą z czasem ulec zmianie, zostaną uwzględnione w rocznym programie prac sieci publicznych służb zatrudnienia.

Wniosek

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie wzmocnionej współpracy między publicznymi służbami zatrudnienia

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 149,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹⁶,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów¹⁷,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 17 czerwca 2010 r. Rada Europejska¹⁸ poparła wniosek Komisji w sprawie strategii „Europa 2020” na rzecz zatrudnienia i inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu¹⁹. Rada Europejska opowiedziała się za pełną mobilizacją odpowiednich instrumentów i polityk UE w celu ułatwienia osiągnięcia wspólnych celów oraz zachęciła państwa członkowskie do wzmocnienia skoordynowanych działań. Publiczne służby zatrudnienia pełnią centralną rolę w realizacji celu strategii „Europa 2020” dotyczącego uzyskania do 2020 r. wskaźnika zatrudnienia wynoszącego 75 % w odniesieniu do kobiet i mężczyzn w wieku 20-64 lat.
- (2) Artykuł 45 Traktatu zapewnia swobodę przepływu pracowników wewnątrz Unii, podczas gdy art. 46 określa środki niezbędne do wprowadzenia tej swobody, w szczególności zapewniając ścisłą współpracę między publicznymi służbami zatrudnienia. Sieć publicznych służb zatrudnienia ustanowiona na mocy niniejszej decyzji obejmuje jednak, oprócz ogólnych aspektów mobilności geograficznej, szeroki zakres celów i inicjatyw o charakterze środków zachęcających opracowanych

¹⁶ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

¹⁷ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

¹⁸ Nr: EUCO 13/10 z dnia 17.6.2010 r.

¹⁹ Komunikat Komisji Europa 2020 - Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu, COM(2010) 2020 z dnia 3 marca 2010 r.

w celu usprawnienia współpracy między państwami członkowskimi w obszarze zatrudnienia. W związku z tym art. 149 Traktatu jest stosowną podstawą prawną w odniesieniu do niniejszej decyzji.

- (3) Zgodnie z art. 148 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej dnia 21 października 2010 r. Rada przyjęła wytyczne dotyczące polityk zatrudnienia. W wytycznych tych zawarto wskazówki dla państw członkowskich w odniesieniu do określania ich krajowych programów reform oraz wdrażania reform. Wytyczne dotyczące zatrudnienia stanowią podstawę dla zaleceń dla poszczególnych krajów, które Rada kieruje do państw członkowskich na mocy art. 148 ust. 4 TFUE. W ostatnich latach uwzględniały one szczegółowe zalecenia dotyczące funkcjonowania i zdolności publicznych służb zatrudnienia oraz skuteczności aktywnej polityki rynku pracy w państwach członkowskich.
- (4) Korzystne byłoby dodatkowe poparcie zaleceń wzmocnioną podstawą dowodową, informacjami zwrotnymi na temat skuteczności wdrażania polityki i współpracy między publicznymi służbami zatrudnienia państw członkowskich. W tym celu sieć publicznych służb zatrudnienia ustanowiona na mocy niniejszej decyzji powinna przeprowadzić konkretne inicjatywy w zakresie powszechnych systemów analizy porównawczej opartej na dowodach, odpowiadających im działań w dziedzinie wzajemnego uczenia się, wzajemnej pomocy między członkami sieci i wdrażania strategicznych działań na rzecz modernizacji publicznych służb zatrudnienia. Szczególną wiedzę sieci i jej poszczególnych członków należy wykorzystać także do przedstawiania, na wniosek Rady ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Ochrony Konsumentów (Rady EPSCO) oraz Komitetu Zatrudnienia, dowodów rozwoju polityk zatrudnienia.
- (5) W trakcie nieformalnego posiedzenia ministrów EPSCO uznano, że intensywniejsza i bardziej ukierunkowana współpraca między publicznymi służbami zatrudnienia będzie prowadziła do poprawy wymiany najlepszych praktyk i wezwano do przedstawienia szczegółowej propozycji w sprawie inicjatywy w zakresie wzajemnego uczenia się.²⁰
- (6) Sieć publicznych służb zatrudnienia ustanowiona na mocy niniejszej decyzji powinna ściśle współpracować z Komitetem Zatrudnienia ustanowionym na mocy art. 150 TFUE i wносить wkład do jego pracy poprzez dostarczanie udokumentowanych informacji i sporządzanie sprawozdań z realizacji polityki. Wkład sieci publicznych służb zatrudnienia do prac Rady będzie miał miejsce za pośrednictwem Komitetu Zatrudnienia. W szczególności połączona wiedza sieci publicznych służb zatrudnienia na temat aspektów realizacji polityk zatrudnienia i analiza porównawcza publicznych służb zatrudnienia może służyć decydom zarówno na szczeblu krajowym, jak i unijnym w celu oceny i opracowywania polityki zatrudnienia.
- (7) Sieć publicznych służb zatrudnienia powinna przyczyniać się do wdrażania inicjatyw politycznych w obszarze zatrudnienia, takich jak zalecenie Rady w sprawie ustanowienia gwarancji dla młodzieży²¹. Sieć może również wspierać inicjatywy mające na celu ułatwianie przechodzenia od kształcenia i szkolenia do zatrudnienia, w tym poprzez zwiększoną przejrzystość umiejętności i kwalifikacji.

²⁰ Nieformalne posiedzenie Rady EPSCO, Dublin, 7–8 lutego 2013 r.

²¹ Zalecenie Rady w sprawie ustanowienia gwarancji dla młodzieży (7123/13).

- (8) Sieć publicznych służb zatrudnienia powinna wzmocnić współpracę pomiędzy swoimi członkami, opracować wspólne inicjatywy mające na celu wymianę informacji i najlepszych praktyk we wszystkich obszarach objętych działaniem publicznych służb zatrudnienia, analizę porównawczą i doradztwo oraz promowanie innowacyjnych metod świadczenia usług w zakresie zatrudnienia. Dzięki ustanowieniu sieci możliwe będzie kompletne, oparte na dowodach i ukierunkowane na wyniki porównanie wszystkich publicznych służb zatrudnienia prowadzące do identyfikacji najlepszych praktyk. Po uzyskaniu tych rezultatów członkowie sieci powinni być w stanie opracować koncepcję i określić realizację usług w zakresie zatrudnienia w ramach ich szczegółowych obowiązków. Inicjatywy prowadzone przez sieć powinny poprawić skuteczność publicznych służb zatrudnienia i umożliwić większą efektywność wydatków publicznych.
- (9) W celu wprowadzenia ogólnych ram wdrażania inicjatyw w zakresie analizy porównawczej i wzajemnego uczenia się należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do określania elementów technicznych systemów analizy porównawczej i działań w zakresie wzajemnego uczenia się. Ramy te powinny uwzględniać metodykę, podstawowe wskaźniki ilościowe i jakościowe służące do oceny wyników publicznych służb zatrudnienia, narzędzia dydaktyczne zintegrowanego programu wzajemnego uczenia się i warunki uczestnictwa w tych inicjatywach. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, zwłaszcza ekspertów publicznych służb zatrudnienia. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (10) Ze względu na różnorodność modeli i zadań publicznych służb zatrudnienia, a także form świadczenia przez nie usług w gestii każdego państwa członkowskiego leży nominacja jednego członka do zarządu sieci publicznych służb zatrudnienia spośród kadry kierowniczej wyższego szczebla publicznych służb zatrudnienia danego państwa członkowskiego. W stosownym przypadku członek ten powinien reprezentować w zarządzie pozostałe publiczne służby zatrudnienia danego państwa członkowskiego. Mianowani członkowie powinni mieć zdolność do podejmowania decyzji w imieniu organizacji ich wysyłających. W celu zapewnienia udziału wszystkich publicznych służb zatrudnienia w funkcjonowaniu sieci działania powinny być otwarte dla wszystkich szczebli uczestnictwa.
- (11) Sieć publicznych służb zatrudnienia powinna opierać się na doświadczeniu istniejącej nieformalnej, wspieranej przez Komisję od 1997 r. grupy doradczej publicznych służb zatrudnienia UE/EOG oraz zastąpić ją. Opinie tej grupy uwzględniono podczas przygotowania projektu niniejszej decyzji.
- (12) Główne obszary działania zidentyfikowane przez nieformalną grupę ekspertów w jej dokumencie „Wkład publicznych służb zatrudnienia w strategię »Europa 2020«”²² powinny posłużyć jako wskazówki w odniesieniu do wprowadzenia w praktyce koncepcji modernizacji i usprawnienia publicznych służb zatrudnienia.

²²

„Wkład publicznych służb zatrudnienia w strategię »Europa 2020«” („Public Employment Services’ Contribution to EU 2020”), dokument w sprawie strategii dotyczącej publicznych służb zatrudnienia na okres do 2020 r., 2012 r.

- (13) Sieć publicznych służb zatrudnienia powinna zapewniać wzajemną pomoc na korzyść swoich członków i udzielać wzajemnej pomocy w modernizacji struktur organizacyjnych i świadczenia usług poprzez wzmocnienie współpracy, w szczególności przekazanie wiedzy, wizyty studyjne i wymianę pracowników.
- (14) Sieć publicznych służb zatrudnienia i jej inicjatywy należy finansować z sekcji Progress/Zatrudnienie Programu Unii Europejskiej na rzecz zmian społecznych i innowacji w ramach środków określonych przez władzę budżetową.
- (15) W odniesieniu do projektów opracowanych przez sieć lub zidentyfikowanych w ramach działań w zakresie wzajemnego uczenia się, a następnie wdrożonych w poszczególnych publicznych służbach zatrudnienia, państwa członkowskie mają dostęp do finansowania z Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS), Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) i programu „Horyzont 2020”.
- (16) Komisja podejmie konieczne kroki administracyjne w celu utworzenia sieci,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1 ***Ustanowienie***

Ustanawia się ogólnounijną sieć publicznych służb zatrudnienia - dalej zwaną „siecią” - na okres od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. Sieć będzie prowadzić inicjatywy określone w art. 3.

W skład sieci wchodzi:

- a) publiczne służby zatrudnienia wyznaczone przez państwa członkowskie; oraz
- b) Komisja.

Państwa członkowskie posiadające autonomiczne publiczne służby zatrudnienia na szczeblu regionalnym zapewniają ich odpowiednią reprezentację w poszczególnych inicjatywach sieci.

Artykuł 2 ***Cele***

Środek zachęcający przewidziany w niniejszej decyzji przyczynia się poprzez przedmiotową sieć do osiągnięcia następujących celów:

- a) realizacji strategii „Europa 2020” na rzecz zatrudnienia i inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu oraz jej głównych celów, w szczególności tych związanych z zatrudnieniem;
- b) lepszego funkcjonowania rynków pracy w UE;
- c) lepszej integracji rynków pracy;
- d) zwiększonej mobilności geograficznej i zawodowej;
- e) walki z wykluczeniem społecznym oraz integracji osób wyłączonych z rynku pracy.

Artykuł 3 ***Inicjatywy sieci***

1. Inicjatywy sieci obejmują w szczególności:

- a) opracowywanie i wdrażanie ogólnounijnych systemów analizy porównawczej opartej na dowodach wśród służb zatrudnienia publicznego w oparciu o stosowanie wskaźników ilościowych i jakościowych służących do oceny wyników publicznych służb zatrudnienia i gromadzenia dowodów w celu ustanowienia odpowiedniego mechanizmu wzajemnego uczenia się. Sieć uczestniczy również aktywnie we realizacji tych działań poprzez wymianę danych, wiedzy i praktyk;
- b) udzielanie wzajemnego wsparcia, w formie działań partnerskich lub grupowych, poprzez współpracę, wymianę informacji, doświadczenia i

pracowników pomiędzy członkami sieci, w tym wspieranie we wdrażaniu związanych z publicznymi służbami zatrudnienia zaleceń dla poszczególnych krajów wydanych przez Radę;

- c) przyjmowanie i wdrażanie koncepcji modernizacji i wzmacniania publicznych służb zatrudnienia w głównych obszarach;
 - d) przygotowywanie sprawozdań dotyczących zatrudnienia na wniosek Rady lub Komisji lub z własnej inicjatywy;
 - e) przyczynianie się do wdrażania inicjatyw politycznych w obszarze zatrudnienia;
 - f) sieć przyjmuje i realizuje roczny program, w którym określone są jej metody pracy, oczekiwane rezultaty i dodatkowe szczegóły związane z wdrażaniem systemów analizy porównawczej.
2. Sieć ustanawia mechanizm sprawozdawczości w odniesieniu do inicjatyw określonych w art. 3 ust. 1. lit. a) i b). Zgodnie z niniejszym przepisem członkowie sieci przedstawiają sieci roczne sprawozdania.

Artykuł 4 ***Współpraca***

Sieć współpracuje z zainteresowanymi stronami związanymi z rynkiem pracy, w tym z innymi podmiotami świadczącymi usługi w zakresie zatrudnienia poprzez włączanie ich w odpowiednie działania i posiedzenia sieci oraz wymianę informacji i danych.

Artykuł 5 ***Funkcjonowanie sieci***

1. Sieć zarządzana jest przez zarząd, do którego każde państwo członkowskie nominuje jednego członka i jednego zastępcę członka spośród kadry kierowniczej wysokiego szczebla publicznych służb zatrudnienia danego państwa członkowskiego. Komisja mianuje jednego członka i jednego zastępcę członka zarządu. Zastępcy członków zastępują członków, jeżeli jest to konieczne.
2. Przewodniczący i dwóch wiceprzewodniczących są mianowani spośród członków zarządu reprezentujących publiczne służby zatrudnienia; przewodniczący reprezentuje sieć. Wiceprzewodniczący zastępują przewodniczącego, jeżeli jest to konieczne.
3. Zarząd w drodze jednomyślnej decyzji przyjmuje swój regulamin wewnętrzny, w którym znajdują się m.in. postanowienia dotyczące zasad podejmowania decyzji przez zarząd oraz postanowienia dotyczące nominacji i kadencji przewodniczącego i wiceprzewodniczących sieci. Zarząd decyzją podejmowaną większością głosów przyjmuje roczny program prac, w którym ustanawia się grupy robocze i określa ustalenia językowe na potrzeby posiedzeń sieci, oraz roczne sprawozdanie sieci przeznaczone do publikacji.

4. Zarząd jest wspierany przez sekretariat, który zapewnia Komisja w ramach swoich służb. We współpracy z przewodniczącym i wiceprzewodniczącymi sekretariat przygotowuje posiedzenia sieci, roczny program prac i sprawozdanie roczne.

Artykuł 6

Wsparcie finansowe w zakresie niniejszego środka zachęcającego

Ogólne zasoby na potrzeby wykonania niniejszej decyzji ustala się w ramach Programu Unii Europejskiej na rzecz zmian społecznych i innowacji, którego roczne środki są zatwierdzane przez władzę budżetową w granicach wyznaczonych ramami finansowymi.

Artykuł 7

Przyjęcie ogólnych ram

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych dotyczących ogólnych ram realizacji inicjatyw w zakresie analizy porównawczej i wzajemnego uczenia się określonych w art. 3 ust. 1, w tym metodyki, podstawowych wskaźników ilościowych i jakościowych służących do oceny wyników publicznych służb zatrudnienia, narzędzi dydaktycznych zintegrowanego programu wzajemnego uczenia się i warunków uczestnictwa w tych inicjatywach, zgodnie z art. 8.

Artykuł 8

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 7, powierza się Komisji na okres siedmiu lat od dnia, w którym niniejsza decyzja staje się skuteczna.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 7, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 7 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie 2 miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o 2 miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 9 ***Przegląd***

Cztery lata po wejściu w życie niniejszej decyzji Komisja przedkłada sprawozdanie z jej stosowania Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Komitetowi Regionów. W sprawozdaniu ocenia się w szczególności, w jakim zakresie się przyczyniła się do osiągnięcia celów określonych w art. 2 oraz czy spełniła swoje zadania.

Artykuł 10 ***Adresaci***

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący